

...o něco docela jiného. Hrabě Kaminski obvinil správce ze zániku "Svobody", že jest zrádcem naší věci a nyní musí svou žalobu odůvodnit, jak nám to také přislíbil. On to musí Narazinovi do očí opakovati, že se tento již dávno zanášel zrádnými myšlenkami, a že již také některé zrádné plány provedl, zkrátka, že musí toho vtěleného ďábla zničit, musí ho učinit na vždy neškodným."

"A Bohumil vám to přislíbil?" tázala se hraběnka, jevíc na sobě velké překvapení.

"Ano, to nám přislíbil," odpověděl Lipovski. "Sám nám prokázal velmi důležitou službu, že nás na toho zrádce upozornil, a jeho vlastní čest toho vyžaduje, aby své dílo dokončil. Já vám přísahám, paní hraběnko, že je to všecko svatá pravda, co jsem vám řekl, a prosím vás co nejsnažněji, abyste mi pověděla, kde se Kaminski v tuto chvíli zdržuje."

Hraběnka z těchto řečí seznala, že pro Kaminskiho žádné přímé nebezpečí z toho nevznikne, když těm pánům řekne, že se zdržuje u ní, a proto se také odhodlala k tomu přisvědčiti.

Jakmile se hrabě Lipovski dověděl, že jest Kaminski v hraběncině paláci, žádal ji, aby mohl s ním mluvit.

Proti této žádosti nebylo sice žádné podstatné námitky, ale hraběnka nemohla hraběte Lipovskiho již v tuto chvíli ke Kaminskimu uvést, poněvadž ho měla v pokoji spoutaného a zavřeného.

Musela tedy hraběte Lipovskiho teprv na to připravit a vypravovala mu, co bylo od té doby se stalo, když byl Bohumil Kaminski k ní přišel.

"Je to přece zvláštní člověk ten Kaminski!" zvolal hrabě Lipovski. "Všecko chce stavět na hlavu a je zvláště v tom velmi přepjatý, co se týče jeho cti, ačkoli má jinak šlechetnou povahu. Nyní teprv pochopuju, že se on a Narazin nikdy k sobě nehodí. Ale již musím k Bohumilovi jít a vyzvat ho, aby šel se mnou a pomohl nám svého úhlavního nepřítel zničit."

"Já proti tomu nejsem, aby šel Bohumil s vámi," odpověděla hraběnka, ale musíte se mi zavázat přísahou, že ho ze své moci nepropustíte a že ho sem zase přivedete. Kdyby se mu podařilo, vám utéci, poběhne rovnou cestou do vězení a zítra ráno bude odpraven. Ostříhejte ho tedy dobře pánové, neboť se tu jedná o tři lidské životy."

"Já vám za to ručím svou hlavou, že se mu nic nestane," odpověděl Lipovski. "Z mých rukou se nedostane, kdyby byl spolčen třeba se samým ďáblem."

Teprv po dlouhém ubezpečování a přísahání podařilo se hraběti Lipovskimu hraběnku Rosinskou docela uchlácholiti, a ona pak dovolila, aby směl hrabě Bohumil z jejího paláce se vzdáliti.

Šla k němu sama a oznámila mu to.

Za půl hodiny na to vsedli skutečně tři kavalírové do kočáru, který čekal před palácem.

Vrátný kroutil nad tím hlavou, neboť byli dříve jen dva pánové v tom kočáře přijeli a nyní odjížděli tři.

Ale ještě více se divil tomu, když asi za půl hodiny na to ještě nějaký čtvrtý kavalír z domu odcházel.

"Co se to tu dnes děje?" zabručel vrátný sám pro sebe. "Kdo pak je to zase?"

Již chtěl toho kavalíra zadržeti, ale jediné slovo z jeho úst postáčovalo, že toho nechal, ano že otevřel s velkou pokorou a oddaností vrata.

Byla to hraběnka Rosinská, jež vycházela v mužském obleku z paláce.

Rovněž takový ruch jako u hraběnky Rosinské panoval v tu dobu také v paláci knížete Dragomirského, neboť tam přicházelo množství tajemných osob, které rovněž jako minulou noc opatrně do domu vcházely a jež pak zvláštní strážce tímto způsobem jako včera do onoho sálu uváděl, který již známe.

Tento sál byl dnes potažený černým sukrem a také dlouhý stůl byl černým sukrem pokrytý.

Na rozích táto černé pokrývky rovněž jako na oponách, kterýmiž byly dveře zakryté, bylo viděti umrlčí hlavy a křížem přeložené hnáty, což bylo vše na těch lávkách bíle vyšité, a na stole před sešl, na níž seděl kníže Dragomirski, ležel obnažený meč jakož to znak soudní moci, a hůlka, jejíž určení nebylo lze v tu chvíli uhadnouti.

Znenáhla se naplnil celý sál zakuklenci, kteří tam přicházeli z vedlejších pokojů a zatím, co někteří kolem stolu se usazovali, stavěli se ostatní v jisté vzdálenosti v kruh a všickni pohlíželi s napnutou zvědavostí ku dveřím, kudy se vycházelo na chodbu.

Tyto dveře se konečně otevřely a do sálu vešel nejprve kníže Dragomirski.

V tuto chvíli neměl krabušku na obličej, ale když byl shromážděné členy pozdravil a na své čestné místo ku stolu zasedl, vzal si zase krabušku na obličej a na jeho pokynutí vstoupili nyní do sálu hrabata Lipovski a Potemkin, vedoucí s sebou Kaminskiho, jenž kráčel mezi nimi.

Také oni si musili krabušky hned na obličej obléknouti, a Dragomirski jim ukázal na sece, které byly asi dva kroky před sebou položeny, aby se na ně posadili.

Sotva že se tak stalo, byli přivedeny do sálu a sice až blízko stolu dvě postavy, které se jaksi podivně vyjímalý, majíce na sobě dlouhé černé hávy, jež se podobaly kajícím rouchu a jsouce v nich takovým způsobem zahaleny, že nemohly ani rukama ani nohama volně pohybovati.

Mimo to měla jedna i drahá oči šátkem zavázané a dva silní ozbrojenci konali při nich stráž.

Na pokynutí knížete bylo těm postavám oznámeno, aby se tiše chovaly a aby na všechny otázky, které se budou dávat, krátce a stručně odpovídali.

"Víte, kde jste?" tázal se jich pak kníže přísným hlasem. "Máte-li o tom nějaké tušení, vyslovte se."

Ti dva kající, kteří byli jeden od druhého dosti vzdáleni, neodpověděli na tuto otázku, ale bylo na nich viděti, že se namahají, aby poznali, v jaké společnosti se nacházejí.

Dříve však, než se mohli o tom přesvědčiti, jal se kníže zase slova a pravil:

"Rozvažte jim oči, aby viděli, kde jsou."

Sluhové tento rozkaz hned vykonali a zrakové všech přítomných členů se počali obracet k těm dvěma mužům, neboť chtěl každý pozorovati, jak to bude na ně účinkovat, až budou vidět, kde jsou, neboť to byli vězňové.

Tento dojem byl na jednom i na druhém dosti patrným, neboť počali oba silně blednouti, když jim byly oči rozvázaný, ano počali vrávorati, když jeden druhého poznali.

"To je tajná rada třinácti pánů!" zvolal jeden z nich, ohlédaje se úzkostlivě kolem sebe, jako by pátral, kudy by mohl z toho strašného shromáždění uniknouti.

"To je pekelná šalba!" zvolal druhý, zatínaje vztekem zuby. "Snad je to jen sen?"

"Ne, sen to není, Narazine, to jest skutečnost," pravil kníže Dragomirski, jakožto předseda toho shromáždění. "Tvůj spojenec Dimitri Ivanov to již poznal, kde se nachází."

"A co zde se mnou chcete?" tázal se Narazin zburta. "Já patřím jakožto člen mezi vás a nikoli před vás soud — a vy nejste oprávněni nad životem a smrtí takových lidí rozhodovati, kteří jsou opravdovými přáteli své vlasti."

"Až do včerejška jsi ještě patřil mezi nás, Narazine," odpověděl kníže "ale dnes jsi z našeho spolku vyloučen a stojíš zde před soudem, neboť jsi obžalován, že jsi zamýšlel ruské vládě nás vyzradit."

"A kdo se opovažuje z takového úmyslu mne vinit?" zvolal Narazin popuzen. "Toho člověka bych rád viděl, který se opováží do očí mi říci, že se dopouštím proti vám zrady. Je to snad Ivanov? Pak jsem si odchoval na řadrech zmiji."

"Ivanov je sám také obžalován," pravil kníže, "a to mu můžeš viděti na obličej, že nemá dobré svědomí. Na Ivanova se nezlob, Narazine: ten tě nevyzradil, — tvůj žalobce stojí zde."

Dragomirski ukázal na Bohumila, kterýž se nyní zvihl, maje na obličej krabušku a kterýž na sobě jevil strašné rozčilení, hledě na svého úhlavního nepřítel.

Zdálo se, jako by se chtěl Bohumil na Narazina vrhnouti, a také tento musel míti v tu chvíli tušení, že má před sebou mocného a nesmířitelného nepřítel, neboť počal těžce dychati, upíraje na Bohumila jiskřící zraky.

"Kdo jsi, jenž vystupuješ proti mně co žalobce?" zvolal konečně Narazin. "Pak-li chceš, abych to všecko již napřed neprohlásil za lež a za křivé utrhaní, co zde chceš o mně dobrého nebo zlého mluvit, sundej si krabušku s obličej, abych se ti mohl podívat, jak náleží do očí."

Bohumil pohnul rukou, i zdálo se, jako by se v něm ozývaly hlasy, aby si tu krabušku s obličej strhl a svým neočekávaným se objevením svého nepřítel zdrtil, a on již nemohl tomuto vnitřnímu ponoukání déle odolati.

Strhl si tedy škrabušku s obličej a zvolal, pokročiv proti Narazinovi:

"To jsem já, kterýž tě z té zrady obviňuju, bídničce — já — Bohumil Kaminski!"

Narazin zavrával několik kroků zpět, jako by byl blesk do něho udeřil, když spatřil nenáviděného Bohumila, o němž měl za to, že jest v podzemním žaláři, i zíral naň ustrnulýma zrakoma, jako by tomu ani nemohl uvěřiti, že je to skutečně on.

Tato zmámenost trvala však u něho jen asi minutu a on se pak potupně zachechtal, a pravil, obrátiv se ku knížeti Dragomirskimu:

"Vy jste toho žalobce daleko nehledali. Bezpochyby vám v něčem překážím, a proto věřte tomuto vrahovi, abyste mne mohli odstraniti, Jsem přece žádostiv slyšeti, jakou vinu budete na mne uvalovat."